

1

Ситен дъжд като внезапно спусната от небето завеса. Морските птици утихнаха, океанът онемя. Отраженията от светлините на къщите върху водата помътняха до сиво.

По брега крачеха двама души. Тя беше руса и слаба, със зелен бански, макар че през май в Мейн беше още студено. Той беше висок и сияещ; от него струеше светлина, която привличаше и задържаше погледа. Казваха се Лото и Матилд.

Загледаха се в езерцето, останало след отлива и пълно с бодливи същества, накъдрящи пясъка, докато изчезваха в него. После той обхвана лицето ѝ между дланите си и целуна бледите ѝ устни. В този миг примираше от щастие. Представи си как океанът се надига да ги засмуче, как облизва плътта им и захвърля костите им към кораловите си кътници в дълбините. Ако тя е до него, помисли си той, би изплувал на повърхността с песен на уста. Е, беше млад, на двайсет и две, и сутринта се беше оженил тайно за нея. Простима екстравагантност при дадените обстоятелства.

Пръстите ѝ се плъзнаха по гърба му, надолу под шортите, и опариха кожата му. Побутна го назад, насочи го нагоре по една дюна, обрасла със секирчета, после отново надолу, където стената от пясък правеше завет и беше по-топло. Настръхналата ѝ кожа беше по-

синяла под горнището на банския, а зърната на гърдите ѝ се бяха вдлъбнали от студа. Вече бяха на четири крака, макар че едрият пясък ги дращеше. Двата бяха само усти и ръце. Той рязко вдигна краката ѝ на хълбоците си, притисна я към земята, облъхна я с горещината си, превърна гърба си в дюна и тя престана да трепери. Ожулените ѝ колене бяха вирнати към небето.

Лото копнееше за нещо мощно и безсловесно. Какво? Да я облече като дреха. Представяше си как живее вечно в нейната топлина. Другите хора в живота му бяха опадали един по един като плочки от домино, затова с всяко движение я приковаваше още повече, та да не може да го изостави. Представяше си как цял живот се любят на плажа, докато се превърнат в онези стари двойки, които практикуват спортно ходене сутрин, а кожата им е като лакирана орехова ядка. Дори на стари години той щеше да я носи във вихъра на вальса сред дюните, щеше да прави каквото си пожелае с крехките ѝ птичи кости, с изкуствените тазобедрени стави, с бионичното коляно. В небето щяха да се издигат безпилотни спасители, които да ги осветяват с прожекторите и да крещат: *Развратници!*, за да ги принудят да побягнат засрамени. И така цяла вечност. Той затвори очи и си го пожела. Миглите ѝ на бузите му, бедрата ѝ на кръста му, първата консумация на плашещото нещо, което бяха сторили. Бракът е завинаги.

[Беше планирал първият път да е на истинско легло, да е като ритуал. Затова си присвои крайбрежната къща на приятеля си Самюъл, където прекарваше повечето лета, откакто бе навършил петнайсет, и знаеше, че крият ключа под черупката на морската костенурка в градината. Къщата, пълна с карирани тапицери, флоралните мотиви на „Либърти“ и гледжосаната керамика на „Фиеста“, потънала в прах; спалнята за гости, където нощем просветваше фарът, скалистият бряг долу. Така си представяше Лото първия път с това прекрасно момиче, което беше омаял да му стане съпруга. Ала Ма-

тилд беше права, като настоя да го направят на открито. Тя винаги имаше право. Той щеше да го разбере скоро.]

Всичко приключи твърде бързо. Когато тя изкрещя, скритите от дюната чайки се изстреляха към небето. По-късно щеше да му покаже как кожата над осмия ѝ прешлен се е раздрала от мидена черупка, докато той я е вкопавал все по-дълбоко и по-дълбоко в пясъка. Бяха притиснати толкова плътно един в друг, че смехът му се надигна от нейния корем, а нейният – от неговото гърло. Целуна скулите ѝ, ключицата, бледата ръка с разклонените като корени сини вени.

Лото мислеше, че огромният му глад ще се засити, ала не. Началото подсказваше, че винаги ще е така.

– Моята жена – каза той. – Моята.

Може би, вместо да я облече като дреха, щеше да я погълне цялата.

– Нима? – възкликна Матилд. – Да, защото съм робиня. Защото моето кралско семейство ме е продало за три мулета и ведро масло.

– Харесва ми твоето ведро с масло – каза Лото. – Вече е *моето* ведро. Толкова солено, толкова сладко.

– Престани – рече тя. Беше изгубила усмивката си, тъй стеснителна и неизменна, че той се стъписа, когато видя лицето ѝ без нея. – Никой не принадлежи на никого. Създадохме нещо по-голямо. Нещо ново.

Лото се вгледа замислено в нея, после гризна върха на носа ѝ. През тези две седмици я бе обичал от все сърце и от толкова силна обич я смяташе за прозрачна като стъкло. Прозираше чак до нейния живец от доброта. Ала стъклото е чупливо, трябваше да внимава.

– Имаш право – съгласи се той, ала си мислеше обратното, мислеше си колко дълбоко си принадлежат един на друг. Колко безусловно.

Между неговата и нейната кожа имаше място едва колкото за малко въздух и хлъзгавата пот, която вече изстиваше. Ала трето същество – бракът им – бе успяло да се вмъкне там.

2

Покатериха се по скалите към къщата, която бяха оставили да свети в здрача.

Съюз, брак, съставен от отделни части. Лото беше шумен и изпълнен със светлина, Матилд беше мълчалива, бдителна. Лесно беше да повярваш, че той е по-добрата половина, която задава тона. Вярно е, че всичко преживяно от него досега последователно водеше към Матилд. Ако този живот не го беше подготвил за мига, в който тя влезе в него, нямаше да ги има *тях*.

Ръмежът се сгъсти в дъждовни капки. Побързаха да прекосят последните метри от брега.

[Мислено ги оставете там: слаби, млади, поели от мрак към топлина, прелитащи по студения пясък и камъните. Ще се върнем при тях. Засега не бива да откъсваме поглед от него. Той е лъчистият.]

Лото обичаше тази история. Все повтаряше, че е роден в спокойното око на ураган.

[Още отначало дяволски улучваше подходящия момент.]

Тогава майка му беше красива, а баща му беше още жив. Лято в края на шейсетте. Хамлин, Флорида. Къщата в плантацията беше съвсем нова, етикетите още стояха по мебелите. Капаците на прозорците не бяха

залостени и затракаха оглушително при първия порив на бурята.

После, за кратко, слънце. Дъждът капеше от бергамотовите дървета. В затишието бученето от фабриката за бутилиране на вода се разнесе над петте акра шубраци на семейното имение. В коридора две прислужници, готвачката, озеленителят и бригадирът от фабриката притискаха ухо към дървената врата. В стаята Антоанет плуваше сред бели чаршафи, а огромният Гауейн държеше пламналата глава на жена си. Леля Сали се беше навела да поеме бебето.

Появи се Лото: същински таласъм с издължени крайници, големи длани и стъпала и невероятно силни дробове. Гауейн го отнесе на светло до прозореца. Вятърът отново се разфуча, оживелите дъбове дирижираха бурята с мъхестите си ръце. Гауейн се разплака. Беше на седмото небе.

– Гауейн-младши – оповести той.

Ала в крайна сметка Антоанет беше свършила цялата работа и половината пламенна обич към съпруга ѝ вече бе насочена към сина ѝ.

– Не – възрази тя. Спомни си филма „Камелот“, който бяха гледали с Гауейн, преди да се оженят. – Ланселот ще е – отсече.

Мъжете ѝ щяха да носят различни рицарски имена. Ама и нея си я биваше.

Преди бурята да връхлети отново, пристигна лекарят и заши Антоанет. Сали намаза кожата на бебето със зехтин. Сякаш държеше в ръце собственото си туптящо сърце.

– Ланселот – прошепна тя, – какво име само. Сърцето ти ще бъде разбито. Но не се тревожи, аз ще се постарая да бъдеш Лото.

И понеже тя умееше да се провира между тапета и стената като мишка, на каквато и приличаше, започнаха да го наричат Лото.

* * *

Бебето си искаше своето. Тялото на Антоанет бе издецено, гърдите ѝ – сдъвкани. Измъчи се с кърменето. Но му прости веднага щом то започна да се усмихва и тя откри в него свой образ и подобие, своите трапчинки и своя чар. Испита облекчение, като съзря собствената си хубост в Лото. Роднините на съпруга ѝ не бяха красавци – бяха потомци на всевъзможни жители на Флорида: от индианците тимукуа до испанците и шотландците, избягалите роби, семинолите и авантюристите. Но най-вече бяха недодялани южняци. Сали беше с остри черти и кльошаво тяло. Гауейн беше космат, едър и мълчалив. В Хамлин се шегуваха, че е само наполовина човек – заченат от мечок, причакал майка му, когато отивала до нужника в двора. Антоанет си падаше по зализаните контета, по стройните хубавци и фукливите богаташи. Но цяла година след като се омъжи тя бе толкова запленена от съпруга си, че когато той се прибереше вечер, го следваше като в транс под душа, напълно облечена.

Антоанет беше отраснала с пет по-малки сестри в дървена къща на брега на Ню Хампшър: през зимата вътре духаше отвсякъде и тя направо умираше, преди да си навлече дрехите сутрин. Чекмеджета, пълни със запазени копчета и изтощени батерии. Печени картофи на масата шест пъти поред. Получи пълна стипендия за колежа „Смит“, но не можа да слезе от влака. Едно списание на съседната седалка се беше отворило на статия за Флорида с дървета, натежали от златни плодове, слънце, лукс. Топлина. Жени с рибешки опашки, които плуваха сред всякакви отънъци на зеленикавото. Беше предопределено да дойде тук. Пътува, докато линията свърши, докато свършиха и парите ѝ, и се добра на автостоп до Уики Уочи. Когато влезе в кабинета на импресариото, той огледа дългата ѝ до кръста червеникаворуса коса, змиевидните извивки на тялото ѝ и промърмори: „Да“.

Парадоксът да си русалка: колкото по-ленива из-

глеждаш, толкова по-усърдно работиш. Антоанет се усмихваше замечтано и заслепяваше. Морски крави се отъркваха в нея, дребни риби кълвяха косата ѝ. Но водата беше студена, двайсетина градуса, течението беше силно, а количеството въздух в дробовете ѝ беше колкото да се задържи на повърхността и да не потъне. Тунелът, по който русалките плуваха, за да стигнат до театралната зала, беше тъмен и дълъг и понякога нещо закачаше косите им и те увисваха на тях. Тя не виждаше публиката, но усещаше тежестта на погледите през стъклото. Поразгорещяваше се за невидимите зрители, караше ги да повярват. Понякога обаче, когато се усмихнеше, си мислеше за морските сирени такива, каквито ги познаваше: не за сладникавата Малка русалка, на която се преструваше, а за онази, която се беше отказала от езика си, от песента, опашката и дома си, за да стане безсмъртна. Онази, която беше способна с песента си да подмами цял кораб с мъже да се разбие в скалите и да наблюдава свирепо как безжизнените им тела потъват към дъното.

Разбира се, когато я канеха, ходеше и във вилите. Срещаше се с телевизионни актьори и комици, с бейзболни играчи и дори веднъж с онзи певец с гъвкавия ханш, който след време стана и филмова звезда. Обещаха си разни неща, не изпълниха нито едно. За нея не изпращаха частни самолети. Нямаше разговори на четири очи с филмови режисьори. Никой нямаше да я настани в къща на Бевърли Хилс. Прехвърли трийсетте. Стана на трийсет и две. На трийсет и пет. Не можеше да бъде старлетка, осъзнаваше го, докато духаше свещичките на тортата. Очакваше я само студената вода, бавният балет.

И тогава в подводния театър влезе Сали. Беше на седемнайсет, загоряла от слънцето. Искаше да живее и беше избягала от дома си. Искаше да бъде нещо повече от мълчаливия си брат, който прекарваше по осемнайсет часа дневно в своята фабрика за бутилиране и се